

Arrest

nr. 176 275 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 10 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 11 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 27 mei 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op

25 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.3. Op 30 november 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij de volgende documenten heeft overgelegd: een "uittreksel huwelijksakte", een "bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg + contract", een "bewijs van voldoende huisvesting", een "ziekteverzekering voor Belg en gezin" en een identiteitsdocument.

Op 27 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 10 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1080 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden worden geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het rechteop maatschappelijke integratie

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van de RVA dd. 10.03.2015 in verband met ontvangen werkloosheidsuitkeringen; sollicitaties voor de periode Juli-november 2015*
- arbeidsovereenkomst dd 17.11.2015 voor een tewerkstelling in het Katholiek Onderwijs Wetteren; bijbehorende loonfiche voor de maand maart 2016 waaruit blijkt dat betrokkene een netto maandloon heeft van €1196,39.*

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is. De voorgelegde stukken met betrekking tot de voorgelegde werkloosheidsuitkering zijn dan ook niet langer actueel.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeften analyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoeftanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokken en hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222,809 dd-12-03.2013).

Tenslotte legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke inkomsten. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde; van de Belgische

referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de Inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232 612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7,§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het voorzorgsbeginsel en van de "termijn waarbinnen DVZ een beslissing moet betekenen".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat: Er niet tijdig een beslissing werd genomen.

Doordat: DVZ geen rekening rekening heeft gehouden met het volledige inkomen van de familie of een passende behoefteanalyse heeft verricht.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

Verzoekster diende een volledig dossier in via de bevoegde diensten.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van de RVA dd. 10.03.2015 in verband met ontvangen werkloosheidsuitkeringen; sollicitatie voor de periode juli-november 2015

- arbeidsovereenkomst dd 17.11.2015 voor een tewerkstelling in het Katholiek Onderwijs Wetteren; bijbehorende loonfiche voor de maand maart 2010 waaruit blijkt dat betrokkene een netto maandloon heeft van €1196,39.

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is evenals de verzoeker zelf.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt NIET dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08).

Er dient dan ook te worden besloten dat de regel dat er 120% van inkomensgrens van het leefloon buiten toepassing moet gelaten worden.

Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' is voldoende moeten.

Immers, de partner van verzoeker beschikt over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Gelet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat verzoeker zelf een inkomen heeft uit tewerkstelling die in rekening moet gehouden worden bij de behoefteanalyse, blijkt dat een bedrag ter waarde van honderd procent van het leefloon voldoende is.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit het geval is, in tegenstelling tot hetgeen verweerder ook mocht beslissen.

Bijgevolg besloot DVZ dan ook verkeerdelijk en onvolkomen uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.

Verder blijkt ook dat er geen risico bestaat om ten laste te komen (op duurzame wijze) van de sociale zekerheid aangezien zowel verzoeker als zijn partner hogere opleidingen hebben doorlopen en dus een zeer grote kans hebben om op de arbeidsmarkt een passende betrekking te vinden.

Dat verzoeker bovendien reeds een vaste betrekking heeft.

Er moet met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken dit samen met ALLE GEZINSLEDEN.

De argumentatie van de DVZ dat wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat de referentiepersoon de armoederisicogrens niet of amper bereikt, volstaat niet, om aannemelijk te maken dat een behoefteanalyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

DVZ heeft dan wel een element uit het administratief dossier aangegrepen om haar betoog aangaande de armoederisicogrens te ondersteunen, zijnde de verwijzing naar het inkomen, maar hieruit blijkt niet dat zij is overgegaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De loutere verwijzing naar het inkomen, voldoet daartoe niet.

DVZ is dus uitgegaan van een foute premisse door enkel het maandinkomen te betrekken en niet het volledige jaarloon (13,92 x maandinkomen), dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De Raad dient vast te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt. (zie in die zin Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 126.121 - 23-06-2014)

Blijkens de bestreden beslissing, heeft DVZ de beslissing genomen NIET binnen de 6 maanden welke haar gegund werden. Verzoeker ging op de dag dat de zes maanden voorbij waren naar de stadsdiensten en deze mochten bevestigen dat er geen beslissing kon betekend worden. Pas op 10 juni 2016 werd de beslissing aan verzoeker betekend, zijnde na de 6 maanden.

Dat enkel door de overschrijding van de termijn verzoeker reeds recht heeft op een vernietiging van de bestreden beslissing.

De rechten van verzoekster zijn dan ook geschonden.”

2.2.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

(...)”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“(...

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

Omtrent de vraag of al dan niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Volgens het Grondwettelijk Hof wordt de gezinshereniging niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Ook volgens de Raad van State is het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Hieruit volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoeker indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* het geval is nu in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het inkomen van de referentiepersoon

minder bedraagt dan 120% van *“het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse. Er wordt wat dat betreft overwogen dat *“(g)elet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, (...) uit de behoeften analyse (blijkt) dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben”*, dat dit niet het geval is en dat bijgevolg *“uit de behoefteanalyse (blijkt) dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”*, zodat zowel de verzoeker als de referentiepersoon *“het risico (lopen) ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat zijn Belgische echtgenote beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan *“honderd procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* en dat *“(g)elet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat verzoeker zelf een inkomen heeft uit tewerkstelling die in rekening moet gehouden worden bij de behoefteanalyse, blijkt dat een bedrag ter waarde van honderd procent van het leefloon voldoende is”*. Hij concludeert hieruit dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“verkeerdelijk en onvolkomen uit de behoefteanalyse (besloot) dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”*.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de verzoeker documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij zelf een inkomen heeft. Het getuigt dan ook van een onzorgvuldige feitenvinding om bij het maken van de behoefteanalyse te overwegen dat de verzoeker eveneens van het inkomen van zijn Belgische echtgenote moet kunnen leven. Nu een van de elementen die, alle samen genomen, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe hebben geleid te oordelen dat *“een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben”* op onjuiste feitelijke gronden is gestoeld, is ook de conclusie die hieraan in de bestreden beslissing wordt verbonden, met name dat *“de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”* zodat zowel de verzoeker als de referentiepersoon *“het risico (lopen) ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*, gesteund op een niet-correcte feitenvinding. Door zich bij het maken van de behoefteanalyse te steunen op onjuiste feitelijke gegevens schendt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de hem door artikel 42 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN